

Arrest

nr. 97 621 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 januari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 oktober 2012.

1.3. Op 26 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Sharifi Javed, bent minderjarig, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit Kunar. U bent geboren in het dorp Khalaq Allam in het district Manogay/Pech in de provincie Kunar, waar u, buiten een verblijf van 10 dagen in Jalalabad stad in de provincie Nangarhar vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, ook steeds gewoond hebt.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U bent alleen naar België gekomen. Uw moeder en twee broers en zus verblijven momenteel in Jalalabad stad bij uw oom. Uw vader verdween ongeveer 15-16 dagen voor uw vertrek naar Europa en sindsdien ontbreekt van hem elk spoor.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

De problemen met de taliban begonnen voor uw familie in het verleden. Uw vader en oom A. W. (...) (de neef van uw moeder) kregen problemen met een talib genaamd Najbudin van een politieke oppositiepartij. Uw grootvader Ghulam Khan Haji werd hierbij vermoord, waarop uw vader ook twee leden van deze oppositie partij om het leven bracht. Na dit incident verliet uw vader Afghanistan in het geheim en vluchtte hij naar Londen. Pas na 5 jaar vernamen u en uw familie dat hij daar was en wat er werkelijk gebeurd was via een brief die hij stuurde aan uw grootvader. Er werd een jirga gehouden in jullie dorp en beide partijen kwamen tot een overeenkomst om het verleden achter hen te laten en in vrede verder te leven. Uw vader keerde terug naar Afghanistan en begon te werken als houtbewerker en -handelaar. Gedurende 3,5 jaar waren er geen problemen. Toen uw grootvader langs moeders zijde dan malik werd van het dorp, begon uw vader officieus voor hem te werken als tolk/vertaler tijdens de contacten die hij had met de buitenlanders. De taliban waren ervan overtuigd dat uw vader informatie over hen doorgaf aan de buitenlandse troepen, maar in werkelijkheid was het uw oom Abdul Wali die in dit verband nauw samenwerkte met de Amerikaanse en Britse troepen. Op een dag vond er een gevecht plaats tussen de buitenlanders en de taliban waarbij Mutaber Khan, de broer van uw grootvader, om het leven kwam. Enkele dagen later kreeg de familie van Mutaber Khan thuis bezoek van de buitenlandse troepen die zich kwamen verontschuldigen omwille van het overlijden van een onschuldig persoon en ze boden allerlei materiaal aan als humanitaire hulp. Dit zette kwaad bloed op bij de taliban en uw oom Wali werd door hen lastig gevallen en geslagen omwille van zijn werk voor de buitenlanders. Een tijdje later kwamen de buitenlandse troepen met tanks en helikopters naar het dorp. Er vonden bomexplosies plaats en daarbij kwamen 14 taliban leden om het leven, ook commandant Najbudin raakte gewond. Na dit incident verkregen zowel uw oom als uw vader dreigbrieven vanwege de taliban dat ze hen niet met rust zouden laten en hen niet zouden laten leven. Uw oom vertrok hierop meteen naar Jalalabad stad in de provincie Nangarhar en gebood uw vader hetzelfde te doen, maar uw vader bleef omdat hij meende niets verkeerd te hebben gedaan in de ogen van de taliban. Een paar dagen later werd uw vader, onderweg naar huis in de regio rond Waradesh en Kandari, ontvoerd door de taliban en sindsdien ontbreekt van hem elk spoor. De volgende dag verkregen jullie een brief vanwege de taliban met daarin de boodschap dat uw vader alleen zou worden vrij gelaten bij een uitlevering van uw oom aan de taliban. Diezelfde dag zond uw oom nog een voertuig naar uw dorp om jullie op te pikken en in veiligheid te brengen naar Jalalabad stad. Op aanraden en met de hulp van uw oom bent u vervolgens ongeveer 10 dagen later het land ontvlucht, omdat het te gevaarlijk zou zijn geweest voor u om daar te blijven. U ontvluchtte Afghanistan in de 4e maand van het jaar 1390 (juni – juli 2011). U kwam in België aan op 30 januari 2012 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban en vreest u hetzelfde lot te ondergaan als uw vader.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) uitgereikt in Manogay Kunar, een kleurenkopie van de taskara van uw oom, de badge/ID kaart van het werk van uw oom, een kleurenkopie van de paspoort van uw vader, 6 salary slepts en een document van het werk van uw vader in Londen en foto's van uw vader in Londen, van zijn werk en een familiefoto in Afghanistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in

de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. De door u aangehaalde problemen die uw vader en oom hebben met de taliban omwille van hun werk worden niet geheel betwist -hoewel uw verklaringen hierover op verschillende punten ook eerder vaag en weinig doorleefd overkomen- maar op basis van deze verklaringen toont u niet aan dat u persoonlijk een doelgerichte en gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban als u op dit moment zou terugkeren naar Afghanistan. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelt dat u en uw familie - zo jullie hypothetisch gezien al iets te vrezen zouden hebben- deze aangehaalde problemen zouden kunnen vermijden door jullie te hervestigen in Jalalabad stad in de provincie Nangarhar, waar uw moeder en broers en zus op dit moment ook verblijven samen met uw oom.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over de problemen die uw vader en uw oom langs moeders zijde, A. W. (...), in het verleden zouden hebben gehad met de taliban en in het bijzonder met de groepering van commandant Najbudin. Deze verklaringen komen op verschillende punten zeer vaag en weinig doorleefd over wat de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt dan ook ernstig in vraag stelt. Wanneer u gevraagd wordt concreet meer te vertellen over deze problemen die uw vader en oom zouden hebben gehad met de taliban in het verleden, kan u alleen maar vertellen dat het 2 groepen waren in oppositie en dat ze altijd met elkaar vochten (CGVS, p. 12). U vernoemt hierbij Hezb-e Islami en Tahriqi taliban maar u weet eigenlijk helemaal niet bij welke partij uw vader en oom waren en u kan hier ook niets meer concreet bij vertellen (CGVS, p. 12). Als u gevraagd wordt wat voor problemen er waren tussen de beide groepen, hoe het allemaal begonnen was en wat er precies gebeurde, kan u alleen maar zeggen dat u geen details weet, dat u gewoon weet dat ze tegen elkaar waren, elkaar sloegen, elkaar probeerden te arresteren en elkaar vermoordden (CGVS, p. 12). U heeft er ook geen idee van hoelang dit allemaal geleden is (CGVS, p. 12). Uw vader zou er u ook nooit iets over verteld hebben en u zou hem er ook niets over gevraagd hebben (CGVS, p. 12). Aangezien deze problemen het begin zijn van alle verdere problemen die uw familie zou gehad hebben met de taliban en commandant Najbudin en dus ook verbonden zijn met de aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan, komt het hier dan ook vreemd en weinig logisch over dat u hier nooit over zou hebben gesproken met uw vader of dat u hem hier nooit iets concreet over zijn gevraagd hebben.

In tweede instantie zijn er uw verklaringen over het vertrek van uw vader naar het Verenigd Koninkrijk (VK), de directe aanleiding hiervoor en zijn verblijf van ongeveer 10 jaar in Londen. Hoewel niet door het CGVS betwist wordt dat uw vader ook effectief een periode in Londen heeft verbleven, komen ook hier uw verklaringen op verschillende punten vaag, vreemd en weinig concreet over. U vertelt dat uw grootvader werd vermoord door de oppositiegroepering van Najbudin en dat uw vader vervolgens 2 leden van deze groepering om het leven bracht en daarom het land ontvluchtte naar het VK (CGVS, p. 11). Maar als u dan gevraagd wordt concreet meer te vertellen over de dood van uw grootvader, wanneer dit was, wat u erover weet, wat u erover verteld werd en of u er zelf dan niet verder over doorvroeg, dan stelt u dat u alleen weet dat hij vermoord werd door hen, maar dat u er verder niets over weet en dat u er zich niets van herinnert (CGVS, p. 12). U vroeg er ook niemand ooit iets meer over want u stelt dat als iemand sterft dan na één jaar vergeet je hem en als u samen zat met de familie hoorde u gewoon dat hij dood was (CGVS, p. 12). U kan ook geen enkel document voorleggen om uw verklaringen hieromtrent te ondersteunen of om het overlijden van uw grootvader in deze context te bevestigen (CGVS, p. 12). Ook over de 2 leden van de oppositiepartij die uw vader vervolgens om het leven zou gebracht hebben kan u nagenoeg niets van concrete duiding geven. U heeft geen idee wie dit waren, wanneer het gebeurd is, wat er concreet gebeurd is en waarom precies die 2 personen (CGVS, p. 12). Vervolgens vertelt u dat uw vader niemand zou hebben ingelicht over zijn vlucht naar Londen, hij zou gewoon vertrokken zijn zonder iemand van de familie op de hoogte te brengen en hij zou voor 5 jaar niets van zich hebben laten horen (CGVS, 12-13). Als u dan gevraagd wordt waarom hij dat deed kan u alleen maar zeggen dat hij u vertelde dat hij niet wist wat hij deed want dat hij in shock was (CGVS, p. 13). Voor de rest zouden jullie er achteraf nooit hebben over gesproken want dat jullie bij zijn terugkomst gewoon alles wilden vergeten, dat was een blijde dag (CGVS, p. 13). U hebt hem er later ook nooit meer iets van gevraagd want u wilde hem die dingen niet vragen, het waren zijn problemen (CGVS, p. 13). Ook over de reden van zijn terugkeer naar Afghanistan na 10 jaar komen uw

verklaringen eerder vreemd over. U stelt dat er na al die jaren een jirga of dorpsraad zou zijn georganiseerd in uw dorp -op vraag van uw vader- en dat dat tot een overeenkomst zou hebben geleid tussen beide partijen om in vrede verder te leven en dat het dan veilig zou zijn geweest voor uw vader om terug te keren (CGVS, p. 13). Ten eerste kan hierbij worden opgemerkt dat het zeer vreemd en weinig logisch overkomt dat na al die tijd nog een jirga zou gehouden worden over een incident dat 10 jaar geleden plaats vond. U antwoordt daarop dat jullie niet wisten waar uw vader was gedurende 5 jaar -wat op zich al vreemd overkomt- maar na 5 jaar waren jullie dan wel op de hoogte en toch heeft het dan nog bijna 5 jaar geduurd vooraleer de jirga zou zijn gehouden en uw vader zou zijn teruggekeerd. Dit komt weinig plausibel over. Ten tweede wordt u dan de vraag gesteld of uw familie in al die tijd nog iets hoorde van Najbudin en zijn groepering en opnieuw blijft uw antwoord zeer vaag en wekt u eerder de indruk de vraag te ontwijken. U stelt dat u niet weet wat er toen gebeurde, maar dat u hoorde van uw vader dat Najbudin eigenlijk verre familie is van jullie (CGVS, p. 13). Verder kan u heel weinig concrete informatie geven over het verblijf van uw vader in Londen. U toont foto's van hem daar en verschillende documenten van zijn werk maar u kan er helemaal niets over vertellen (CGVS, p. 10). U zegt dat u er geen verdere info over heeft want dat u zelf niet in Londen was, uw vader vertelde u er ook niets over en u vroeg hem er nooit iets over, uw oom stuurde u gewoon deze foto's (CGVS, p. 10). Hier komt het eerder vreemd en weinig logisch over dat u uw vader over al deze zaken in verband met zijn verblijf van 10 jaar in Londen niets meer zou gevraagd hebben, aangezien dit toch een ingrijpende gebeurtenis en periode moet zijn geweest in uw leven.

Vervolgens zijn er uw verklaringen over het werk van uw vader en uw oom voor de buitenlanders en de problemen die ze hierdoor verkregen zouden hebben vanwege de taliban. Hoewel deze werkzaamheden van uw vader en oom niet volledig betwist worden door het CGVS komen ook hier uw verklaringen op verschillende punten eerder oppervlakkig en weinig doorleefd over. U legt een foto voor van uw vader met een aantal onbekende mensen, waaronder ook buitenlanders, maar u kan hier helemaal niets concreet over vertellen. U stelt dat dat uw vader is en dat u niets weet van de rest, dat hij misschien met hen werkte, want dat hij in het district werkte (CGVS, p. 10). Ook over het werk van uw oom voor de buitenlanders kan u nagenoeg niets vertellen. U weet alleen dat hij in de basis van Topchi werkte, ver van jullie dorp (CGVS, p. 14). U weet niet wat zijn concrete functie of verantwoordelijkheid daar was en u weet niet voor wie hij eigenlijk concreet werkte (CGVS, p. 14). Het enige document dat u van zijn werk kan voorleggen is een kleine geplastificeerde kaart, waar u verder ook niets over kan vertellen (CGVS, p. 10). U stelt dat hij informatie doorgaf aan de buitenlanders, maar als u dan gevraagd wordt daar meer over te vertellen, blijven uw verklaringen louter bij de veronderstelling dat hij misschien bronnen had die veel over de taliban wisten en dat hij dat misschien aan de buitenlanders vertelde (CGVS, p. 14). U heeft ook helemaal geen idee hoe hij met dit werk begon en hoe hij betrokken geraakte bij deze samenwerking met de buitenlandse troepen. Op deze vraag geeft u opnieuw een eerder ontwijkend antwoord dat hij een reden had om zijn land te helpen en dat hij goed wist hoe wapens te gebruiken (CGVS, p. 14). Hij zou u ook nooit iets verteld hebben over zijn werk en u zou hem er ook nooit iets van gevraagd hebben, hij zei u gewoon dat hij met de buitenlanders werkte (CGVS, p. 14). Hier komt het vreemd over dat u zo weinig concrete informatie kan geven over de activiteiten van uw vader en uw oom voor de buitenlandse troepen hoewel het op basis van deze werkzaamheden, en de problemen met de taliban die daardoor ontstonden, is dat u op dit moment in België bescherming en asiel aanvraagt. Redelijkerwijze zou dan toch van u verwacht mogen worden dat u hier spontaan meer over kan vertellen.

Ook over de incidenten die vervolgens vooraf gingen aan uw vertrek uit Afghanistan komen uw verklaringen op verschillende punten eerder vaag en weinig plausibel over. U stelt dat de broer van uw grootvader om het leven kwam in een gevecht tussen de taliban en de buitenlandse troepen en dat daarna de buitenlanders zich bij zijn familie kwamen verontschuldigen omdat hij onschuldig om het leven was gekomen (CGVS, p. 15). Vervolgens zouden de buitenlandse troepen dan een nieuw gevecht begonnen zijn waarbij 14 taliban leden vermoord werden (CGVS, p. 15). Hier komt het weinig plausibel over dat de buitenlandse troepen zich eerst zouden komen verontschuldigen voor de dood van iemand tijdens hun gevechten en vervolgens meteen een nieuw gevecht zouden beginnen, waarbij naar alle waarschijnlijkheid opnieuw onschuldige mensen om het leven zijn gekomen. Ook over de ontvoering van uw vader door de taliban enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan blijven uw verklaringen opnieuw weinig concreet en weinig doorleefd. U verklaart geen details te weten over hoe hij werd gekidnapt en u stelt dat jullie daarna een brief kregen van de taliban maar die heeft u niet bij (CGVS, p. 15-16).

De cumulatie van al deze vage, weinig doorleefde en op verschillende punten vreemde en weinig logische verklaringen over de gebeurtenissen die de directe aanleiding hebben gegeven voor uw

vlucht uit Afghanistan, stellen ernstige vragen bij wat u hier vertelt. **Hoewel het CGVS op basis van deze verklaringen de samenwerkingsactiviteiten van uw vader en uw oom met de buitenlandse troepen en het verblijf van uw vader voor een tijd in Londen niet volledig betwist, toont u op basis van diezelfde verklaringen echter niet op voldoende overtuigende wijze aan dat u zelf hierdoor ook effectief een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.** Bovendien is uw eigen letterlijke verklaring hierover meer dan duidelijk. Wanneer u specifiek gevraagd wordt of u ooit persoonlijk gecontacteerd, gevisieerd of bedreigd werd door de taliban naar aanleiding van alles wat u vertelde, verklaart u zonder aarzelen van niet (CGVS, p. 16). U stelt dat u nooit ergens in één van de brieven vermeld werd en dat u de taliban soms wel zag en passeerde maar dat ze nooit iets tegen u gezegd hebben (CGVS, p. 16). Dit antwoord is duidelijk en bovendien blijkt nergens uit de rest van uw verklaringen tijdens het hele gehoor dat u ooit persoonlijk door de taliban ben gecontacteerd of bedreigd en dat u op dit moment bij terugkeer een doelgerichte vervolging moet vrezen vanwege hen. Hierbij kan bovendien de belangrijke opmerking gemaakt worden dat u tweemaal tijdens het interview letterlijk verklaart dat uw oom A. W. (...) -wiens uitlevering werd geëist in de laatste brief die uw grootvader ontving na de ontvoering van uw vader- op dit moment nog steeds identiek hetzelfde werk doet voor de buitenlandse troepen in de basis van Topchi (CGVS, p. 14 en p. 16). Hier komt het eerder absurd over dat uw oom -naar wie de taliban gedurende een hele tijd specifiek op zoek zijn omwille van dit werk en waarvoor ze uw vader hebben ontvoerd- nog steeds in Afghanistan verblijft en nog steeds datzelfde werk doet en dat u die hier eigenlijk niets concreet mee te maken hebt en die nooit enige vorm van persoonlijke bedreiging verkregen heeft van de taliban, naar België gevlucht bent en omwille van die reden hier nu bescherming aanvraagt. Bovendien blijkt uit uw verklaringen over recent contact dat u gehad heeft met uw moeder en oom in Afghanistan dat zij op dit moment nog steeds in Jalalabad verblijven en dat het leven hetzelfde is als vroeger, dat alles ok is met hen (CGVS, p. 7). Als u dan specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige situatie van de problemen die jullie hadden in Afghanistan dan wijst niets in uw verklaringen erop dat uw familie in Jalalabad op dit moment nog enige problemen ondervindt vanwege de taliban. U stelt dat jullie na jullie aankomst in Jalalabad niets meer hebben vernomen van Najbudin of van de taliban en dat nu alles goed gaat met uw familie en dat er geen problemen zijn (CGVS, p. 16). Indien de taliban werkelijk specifiek op zoek zouden zijn naar uw oom en om die reden uw vader zouden hebben ontvoerd zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze nog actief verder naar hem zouden zoeken, zeker omdat u verklaart dat hij nog steeds hetzelfde werk doet voor de buitenlandse troepen van Topchi basis. **Het feit dat ze hem en uw hele familie nu blijken met rust te laten ondermijnt volledig uw persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging vanwege de taliban bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.**

Bovendien kan hierbij ook opgemerkt worden dat u nooit een poging ondernomen hebt een klacht/aangifte te doen of hulp, advies of bescherming te vragen bij de politie, de Afghaanse autoriteiten, de buitenlandse troepen of andere internationale hulporganisaties (CGVS, p. 16).

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als onvoldoende overtuigend, weinig aannemelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig worden beschouwd en geen gegronde vrees voor vervolging aantonen. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt, net zomin als de identiteit van uw vader of uw oom. Het feit dat uw vader een tijd in Londen zou hebben verbleven wordt niet betwist door het CGVS, maar uit voorgaande argumentatie blijkt dat er toch ernstige vragen dienen gesteld te worden bij het hele verhaal dat u hierrond vertelt. De documenten die u hierbij voorlegt hebben enkel waarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. U kan ook helemaal niets van concrete duiding geven bij deze documenten (CGVS, p. 10). Bovendien kan hierbij ook worden opgemerkt dat u geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning of bevestiging van de problemen die uw vader en oom zouden gehad hebben met de taliban, hoewel u verklaart dat er verschillende brieven werden gestuurd (CGVS, p. 11-16). Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten

hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Pech/Manogay in de provincie Kunar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie (uw oom, uw moeder en broers en zus en ook nog een andere oom) op dit moment in Jalalabad woont zonder daar nog enige problemen te ondervinden (CGVS, p. 16).. Uw oom werkt volgens uw verklaringen voor de buitenlandse troepen van Topchi basis (CGVS, p. 14 en p. 16) en beschikt bijgevolg naar alle waarschijnlijkheid over de nodige middelen om een tijd in te staan voor een financiële ondersteuning van u en uw moeder en broers en zus. U beschikt bijgevolg duidelijk over een afdoend en veilig sociaal netwerk in Jalalabad dat u zonder problemen kan opvangen en financieel kan ondersteunen. U ging reeds 8 jaar naar school in Afghanistan en spreekt behoorlijk wat talen voor uw leeftijd (CGVS, p. 5 en p.8), wat uw kansen op het vinden van werk daar of het verder zetten van uw studies alleen maar positief zal stimuleren. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad stad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij ten titel van bewijs reeds diverse documenten heeft bijgebracht dewelke zijn verhaal staven en dat hij daarenboven (bij het inleidend verzoekschrift) nog een stuk van zijn oom aanbrengt dat ook zijn verhaal bevestigt. Voorts stelt verzoeker dat hij een panische angst heeft om terug te keren naar het land van herkomst daar de taliban hem wil vermoorden. Hij meent dat het commissariaat-generaal voorbij gaat aan het feit dat er in hoofde van verzoeker alleszins een vrees voor zijn leven en vrijheid, minstens een risico op ernstige schade voorhanden is, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, en dat die nog steeds aanwezig is in zijn hoofde gelet op het feit dat de taliban verzoeker blijft achtervolgen. Verzoeker meent dat het feit dat hij wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor zijn leven en vrijheid, voldoende blijkt uit het feitenrelaas, dat wordt bevestigd door diverse bijgebrachte documenten. Concluderend stelt verzoeker aan alle criteria van de Conventie van Genève te voldoen om erkend te worden als vluchteling en dat uit het voormelde ten genoegen van recht blijkt dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Ten slotte meent verzoeker minstens in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, dat er immers in zijn hoofde zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar Afghanistan terugkeert, hij een reëel risico op ernstige schade loopt, dat hem in Afghanistan inderdaad een onmenselijke en vernederende behandeling staat te wachten.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingsstukken: ‘bewijsstuk oom’, zijnde een brief (niet-vertaald).

Ter terechtzitting legt verzoeker volgende stukken neer:

- een pleitnota
- bijlage 1 en 2: kleurenkopies ‘bewijs van werk van oom, A. W. , voor de Afghaans-Amerikaanse “Special Reaction Force”
- bijlage 3: “Quarterly Data Report Q.4.2012 – 2.4. A.O.G. Attack Rate Mapping and Comparison – I’
- bijlage 4: “Quarterly Data Report Q.4.2012 – 2.5. A.O.G. Attack Rate Mapping & Comparison – II’

Aangaande de pleitnota dient allereerst te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad essentieel schriftelijk is (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet noch het PR RvV dat verzoeker die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een pleitnota kan indienen.

Daarnaast volgt uit de wetsgenese van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de uitoefening van de bevoegdheid van volle rechtsmacht uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier – “i.e. het administratief dossier waarop de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund om tot de aangevochten administratieve beslissing te komen, te samen met de procedurestukken (i.e. het verzoekschrift incl. de erbij gevoegde bijlagen; de nota van de verwerende partij; in voorkomend geval het aanvullend schriftelijk verslag en de replieknota bedoeld in artikel 39/76, § 1, eerste lid) – en van de nieuwe gegevens die overeenkomstig artikel 39/76, § 1, op ontvankelijke wijze bij het onderzoek mogen worden betrokken.” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr.. DOC 51K2479/001, 95-96). De pleitnota wordt uit de debatten geweerd.

De *supra* uiteengezette algemene regel leidt evenwel uitzondering in de mate dat het niet in de rechtspleging voorziene procedureschrift, *in casu* de pleitnota, nieuwe gegevens bevat of aan deze

gegevens is toegevoegd en enkel in de mate dat dit geschrift ertoe strekt uiteen te zetten op welke wijze deze beantwoorden aan de definitie gegeven in artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en voldoen aan de voorwaarden bepaald in het derde lid van dezelfde bepaling. Met de opgegeven reden dat zijn raadsman in opvolging komt van zijn vorige raadsman, toont verzoeker niet aan dat hij de argumentatie, weergegeven in de pleitnota, niet eerder, ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift, kon aanvoeren voor de Raad, zodat deze argumenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de problemen die verzoeker verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke de rechtstreekse aanleiding waren voor zijn vlucht en asielaanvraag in België op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan, (ii) hoewel de door verzoeker aangehaalde problemen die zijn vader en oom hebben met de taliban omwille van hun werk niet geheel worden betwist, hoewel verzoekers verklaringen hierover op verschillende punten ook eerder vaag en weinig doorleefd overkomen – verzoeker op basis van deze verklaringen niet aantoonde dat hij persoonlijk een doelgerichte en gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban, (iii) het commissariaat-generaal oordeelt dat verzoeker en zijn familie, zo zij hypothetisch al iets te vrezen hebben, de problemen zouden kunnen vermijden door zich te hervestigen in Jalalabad stad waar verzoekers moeder, broers en zus op dit moment ook verblijven samen met de oom.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet waarom geen enkel geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas en waarom hij bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft aangetoond. De verschillende motieven vinden steun in het administratief dossier en de Raad stelt vast dat geen van de motieven concreet wordt betwist of weerlegd, door de loutere beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker *“ten titel van bewijs reeds diverse documenten heeft bijgebracht dewelke zijn verhaal staven”* en *“een panische angst heeft om terug te keren naar het land van herkomst daar de Taliban hem wel vermoorden”*, *“meent dat het Commissariaat-generaal voorbij gaat aan het feit dat er in hoofde van verzoeker alleszins een vrees voor zijn leven en vrijheid, minstens een risico op ernstige schade voorhanden is, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, en dat die nog steeds aanwezig is in zijn hoofde gelet op het feit dat de Taliban verzoeker blijft achtervolgen”* en *“wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor zijn leven en vrijheid, voldoende blijkt uit het feitenrelaas, dat wordt bevestigd door diverse bijgebrachte documenten”*.

In de bestreden beslissing wordt immers met betrekking tot de documenten gesteld dat *“De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt, net zomin als de identiteit van uw vader of uw oom. Het feit dat uw vader een tijd in Londen zou hebben verbleven wordt niet betwist door het CGVS, maar uit voorgaande argumentatie blijkt dat er toch ernstige vragen dienen gesteld te worden bij het hele verhaal dat u hierrond vertelt. De documenten die u hierbij voorlegt hebben enkel waarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. U kan ook helemaal niets van concrete duiding geven bij deze documenten (CGVS, p. 10). Bovendien kan hierbij ook worden opgemerkt dat u geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning of bevestiging van de problemen die uw vader en oom zouden gehad hebben met de taliban, hoewel u verklaart dat er verschillende brieven werden gestuurd (CGVS, p. 11-16). Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie*

aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker". Verzoeker betwist niet in concreto de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Het neergelegde stuk, zijnde een - naar eigen zeggen - 'bewijsstuk van oom' dat verzoekers verhaal bevestigt, wordt bij gebreke van een voor eensluidend verklaarde vertaling met toepassing van artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen. De Raad benadrukt dat een brief geen officieel stuk is en dat de brief verzoekers geloofwaardigheid niet kan herstellen, dat documenten immers slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non*.

Aangaande de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde bijlage 1 en 2, kleurenkopies 'bewijs van werk van oom, A. W. , voor de Afghaans-Amerikaanse "Special Reaction Force"', wijst de Raad erop dat zij niet van die aard zijn dat zij de motivering van de bestreden beslissing aangaande de tewerkstelling van verzoekers oom kunnen weerleggen: *"Vervolgens zijn er uw verklaringen over het werk van uw vader en uw oom voor de buitenlanders en de problemen die ze hierdoor verkregen zouden hebben vanwege de taliban. Hoewel deze werkzaamheden van uw vader en oom niet volledig betwist worden door het CGVS komen ook hier uw verklaringen op verschillende punten eerder oppervlakkig en weinig doorleefd over. (...). Ook over het werk van uw oom voor de buitenlanders kan u nagenoeg niets vertellen. U weet alleen dat hij in de basis van Topchi werkte, ver van jullie dorp (CGVS, p. 14). U weet niet wat zijn concrete functie of verantwoordelijkheid daar was en u weet niet voor wie hij eigenlijk concreet werkte (CGVS, p. 14). Het enige document dat u van zijn werk kan voorleggen is een kleine geplastificeerde kaart, waar u verder ook niets over kan vertellen (CGVS, p. 10). U stelt dat hij informatie doorgaf aan de buitenlanders, maar als u dan gevraagd wordt daar meer over te vertellen, blijven uw verklaringen louter bij de veronderstelling dat hij misschien bronnen had die veel over de taliban wisten en dat hij dat misschien aan de buitenlanders vertelde (CGVS, p. 14). U heeft ook helemaal geen idee hoe hij met dit werk begon en hoe hij betrokken geraakte bij deze samenwerking met de buitenlandse troepen. Op deze vraag geeft u opnieuw een eerder ontwijkend antwoord dat hij een reden had om zijn land te helpen en dat hij goed wist hoe wapens te gebruiken (CGVS, p. 14). Hij zou u ook nooit iets verteld hebben over zijn werk en u zou hem er ook nooit iets van gevraagd hebben, hij zei u gewoon dat hij met de buitenlanders werkte (CGVS, p. 14). Hier komt het vreemd over dat u zo weinig concrete informatie kan geven over de activiteiten van uw vader en uw oom voor de buitenlandse troepen hoewel het op basis van deze werkzaamheden, en de problemen met de taliban die daardoor ontstonden, is dat u op dit moment in België bescherming en asiel aanvraagt. Redelijkerwijze zou dan toch van u verwacht mogen worden dat u hier spontaan meer over kan vertellen."*, daar het enkel fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend vermits fotokopieën gemakkelijk te manipuleren zijn door het nodige knip- en plakwerk.

2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.6. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. De Raad is van mening dat de motieven van de bestreden beslissing die leiden tot de weigering de subsidiaire beschermingsstatus allen steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker laat echter deze concrete motieven ongemoeid. Verzoeker beperkt zich desbetreffend tot de stelling dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming gezien er in zijn hoofdte zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar Afghanistan terugkeert, een reëel risico op ernstige schade loopt alsook dat hem in Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten staat, doch gaat niet in op de concrete motivering dienaangaande. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting 2 documenten 'AOG Attack Rate Mapping and Comparison – I & II' neerlegt, wijst de Raad erop dat deze geenszins vermogen de conclusies van de commissaris-

generaal met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen. Integendeel, uit de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde informatie blijkt immers eveneens dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat in de stad Jalalabad de aanvallen sterk verminderd zijn.

2.7. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER